

VALG I USA. RÆSON3 indeholder et stort tema om opgøret mellem Barack Obama og Hillary Clinton. Tre af bidragsyderne til temaet giver på raeson.dk deres vurdering af situationen efter primærvalgene i Indiana og North Carolina: Sarah Von Essen (forfatter til bestselleren "Hillary Rodham Clinton", Frederik Hjort, der studerer politik i Californien og juristen Christian Svanberg (der er aktiv i Obamas kampagne).

[Tegn abonnement på RÆSON nu - for 349 kr. inklusiv porto, ekspedition og moms - og få bladet med posten.](#)

Von Essen: 28 dage tilbage - Hillary bliver i kapløbet

Hillary Clinton kaster ikke håndklædet i ringen på trods af det betydelige nederlag i North Carolina og den knebne sejr i Indiana.

Af Sarah von Essen

"På grund af dig". Sådan stod der i emnefeltet på mailen fra Hillary Clinton, der tikkede ind onsdag morgen dansk tid. For tirsdag aftenes smalle sejr i Indiana betyder ifølge Hillary kun én ting - nemlig at hver en lille ting tæller: "Hvert et opkald, hver en ven, du fortalte om vores kampagne, hver en dollar, du donerede, gjorde sejren her til aften mulig."

De fleste kommentatorer giver Hillary ret i, at tirsdagens primærvalg kun betyder en ting - men det er altså, at hendes udsigter er virkeligt sløje.

Efter sin sejr i New Hampshire i januar arvede Hillary Clinton sin mands tilnavn i en lettere omskrevet version: I stedet for "the comeback kid" blev hun til "the comeback chick". Men efter tirsdagens valg fortjener Obama at få æren for at have gjort comeback. Ikke fordi han som sådan nogensinde lignede en taber: Allerede inden valgene i Indiana og North Carolina mente mange, at der skulle et matematisk mirakel til, for at Hillary kunne vinde nomineringen. Men de seneste uger havde nu ikke været gode mod Obama: særligt hans tidligere pastor Wrights udfald var med til at sætte spørgsmålstegn ved Obamas valgbarhed. Men med den sikre sejr i North Carolina og sit kun lille nederlag i Indiana viste han, at han ikke er så nem at ryste. I stedet for at blive trukket ned og ud af valgkampen af den rasende Rev. Wright, fik Obama lejlighed til at bevise, at han kan klare en udfordring. Og han

så da også fremad og henimod november i den sejrstale, som han holdt i Raleigh i North Carolina. Med Obamas ord er North Carolina nemlig ”en stor stat, en svingstat”. Det har ellers været Hillarys omkvæd efter sejrene i Ohio og Pennsylvania. Og New York Times mente da også, at Obamas tale lød *helende* på en måde, der passer til et konvent: ”Vi kan vælge *ikke* at være delte; vi kan vælge *ikke* at være bange; vi kan stadig vælge dette øjeblik til endelig at finde sammen og løse de problemer, vi har talt om i så mange år og under så mange valgkampe.” Han tilføjede, at han ikke er naiv, at han godt ved, hvad der venter Demokraterne - og at dét i øvrigt ikke er afhængigt af, hvem der bliver partiets kandidat.

Men Hillary har ikke i sinde at give op. Henad onsdag aften dukkede der en ny mail op: ”Idag giver jeg, på alle de måder jeg overhovedet kender, udtryk for min personlige determination til fortsat at kæmpe videre i denne kampagne.” En af måderne er overførelsen af et lån på over seks millioner dollars fra Hillarys personlige tegnebog til kampagnens konto. Det nævnte hun nu ikke i mailen. Til gengæld skrev hun, at hun ved, at hendes støtter vil gøre *alt* i valgkampens sidste 28 dage. Og at de ved, at hun vil gøre det samme. Det lyder nu nok mere som en trussel end et løfte i de fleste demokratiske ører.

Hjorth: Hillarys djævelske dilemma

af Frederik Hjorth

Da Hillary Clinton tilbage i december sidste år besøgte en folkeskole i Iowa, underholdt hun tilhørerne med en besynderlig metafor.

”Det er ligesom med den gamle talemåde om at koge en frø”, sagde senatoren, med det stivnede smil som klistret til ansigtet. ”Hvis du vil koge en frø skal du ikke smide den i kogende vand, for den hopper ud igen med det samme. Du skal lægge den i koldt vand og så langsomt øge temperaturen og til sidst er frøen færdig”.

Clintons historie var angiveligt ment som en jordnær illustration af oliekartellet OPECs prispolitik, men dømt ud fra de forfærdede tilhøreres ansigter havde hendes morbide anekdote ikke helt den ønskede effekt. De tænkte

mest på den stakkels frø.

Men i dag, efter Barack Obamas overbevisende præstationer i primærvalgende i Indiana og North Carolina, er Hillary Clintons ulækre husråd blevet aktuelt igen – blot med senatoren selv i rollen som frøen i gryden.

Med undtagelse af sejren i Pennsylvania i april har de sidste tre måneder budt på en støt og roligt flydende strøm af delegerede mod Barack Obama. Efter tirsdagens primærvalg i Indiana og North Carolina fører Obama nu over sin rival med 152 delegerede og mere end 700.000 stemmer. Og vigtigst af alt missede Clinton tirsdag sin sidste gode chance for at slå Barack Obama i en stat, hvor han var favorit. Håbet om netop dét fik ellers Clinton til at hælde millioner af dollars og hundredevis af mandetimer i North Carolina i valgkampens døende timer. Alligevel vandt Obama staten med fjorten procentpoint.

Når kommentatorerne dagen derpå pointerede, at det nu er noget nær en matematisk umulighed for Hillary Clinton at vinde nomineringen, overså de en afgørende pointe: det er der overhovedet ikke noget nyt i. Det har været realiteten i lang tid nu. Alligevel bliver hun i ræset. Det er nok delvist fordi hun håber, et skelet pludselig kommer raslende ud af Barack Obamas skab og får ham til at implodere i meningsmålingerne. Men hun bliver først og fremmest ved, fordi hun ikke har noget valg.

Resultater som dem fra Indiana og North Carolina, der blot strammer skruen en anelse mere, stiller nemlig Hillary i et djævelsk dilemma. Hvis hun fortsætter, spilder hun penge, tid, kræfter og prestige på en valgkamp, hun ikke længere kan vinde. Men hvis hun giver op nu, bryder hun sine løfter fra valgkampen om at fortsætte til sidste stemme er talt. Efter hvert eneste af de foreløbig 32 nederlag i dette forår har Hillary højt og helligt svoret, at hun ville fortsætte til den bitre ende. Hvis hun kvitter nu kaster hun vrage på Clinton-parrets hårdt tilkæmpede image som amerikansk politiks mest sejlivede overlever. Så længe intet er fundamentalt anderledes, kan Hillary hverken over for sig selv eller sine tilhængere retfærdiggøre en pludselig kapitaluation.

Derfor står jeg efter tirsdagens resultater kun endnu mere inde for den spådom, jeg præsenterede i RÆSON3. Hillary Clinton fortsætter indtil sidste stemme er talt i begyndelsen af juni. Så giver hun op. Indtil da vil Hillary befinde sig som frøen i gryden: stædigt

leve med, at det bliver mere og mere hedt om ørerne på hende. Når hun endelig er klar til at springe ud af gryden, vil det allerede være for sent.

Svanberg: Det er slut for Hillary

Af Christian W. Svanberg

Enhver, der så Hillary Clintons tale tirsdag aften i Indiana, ville være lovligt undskyldt, hvis de blev i tvivl om, hvorvidt det var vinderen eller taberen af statens primærvalg, der talte. Jovist, der blev takket for sejren og talt om at kæmpe videre i West Virginia, Kentucky og de andre resterende stater, men tonen sagde mere end ordene. Det er reelt slut, og Hillary ved det.

For at have en bare marginal chance for at vinde den endelige sejr, skulle Hillary vinde Indiana sikkert, og helst også slå Obama i North Carolina. Så ville hun have kunnet gå til de superdelegerede og fortsat sit argument om, at Obama ikke kan konkurrere i de store stater og staterne med store grupper af hvide middelklassevælgere. I stedet vandt Obama North Carolina så stort, at han blev erklæret valgets vinder i samme øjeblik som valgstederne lukkede. Den meget knebne sejr til Hillary, som til sidst materialiserede sig, var naturligvis ikke hvad hun håbede på. Og hvis hun ikke kan slå Obama efter den mareridtsmåned, han har haft, så hænger hendes argument for at fortsætte ikke sammen.

Den eneste reelle chance, Hillary har tilbage for at vinde nomineringen, forudsætter, at Obama bliver ramt af en så katastrofal krise, at det vil være åbenlyst for enhver, at han ikke længere vil have en chance for at slå John McCain til november. En krise der får selv Pastor Wright-sagen til at virke banal. Men skal Hillary fortsætte alene i håbet om at en sådan episode vil indtræffe? Eller endnu vigtigere, vil de superdelegerede tillade hende at fortsætte frem for at forsøge at samle partiet og gøre klar til kampen mod John McCain.

I de kommende dage – såfremt Hillary ikke trækker sig – vil Obama's kampagne arbejde dag og nat for at sikre, at flest mulige superdelegerede melder ud til fordel for Obama. Om kort tid vil han også på dette parameter overhale Hillary, og det endelige resultat vil være klart for enhver. Og

hvis der stadig er tvivlere herefter, har Obama's kampagne meldt ud, at de den 20. maj – efter primærvalget i Oregon – forventer at have opnået de sidste delegerede, der vil sikre, at det er en matematisk umulighed for Hillary at indhente Obama blandt de valgte delegerede.

Det eneste reelle spørgsmål, der således resterer efter Indiana og North Carolina er, om Hillary selv trækker sig, eller om hun vælger at kæmpe videre med risiko for ikke blot at underminere Obamas kandidatur, men i lige så høj grad for at hun sætter hendes eget – og ikke mindst Bill Clintons – image som loyale Demokrater over styr.

Men uanset hvilket valg Hillary foretrækker, er tiden ved at løbe ud for hende, hvis hun ønsker at undgå, at andre træffer valget på hendes vegne.

[RÆSON3 er på gaden - i nyt kæmpeformat \(24 x 34 cm\)](#). Køb magasinet i løssalg til 199 kr. hos boghandlerne (fx hos [Arnold Busck over hele landet](#)) eller [tegn årsabonnement for 349 kr. inklusiv porto og ekspedition](#). RÆSON er totalt politisk uafhængigt og non-profit – dvs. alle indtægter geninvesteres i udgivelsen og redaktionen arbejder ulønnet.

Magasinet har eksisteret på nettet siden 2002 og udkom i januar 2007 for første gang som et trykt halvårsmagasin.